

- 2) Czy przepisy art. 4 [pkt] 6 decyzji ramowej 2002/584/WSiSW w związku z art. 25 i art. 4 [ust.] 2 decyzji ramowej 2008/909/WSiSW należy interpretować w ten sposób, że odmowa wykonania europejskiego nakazu aresztowania wydanego w celu wykonania kary pozbawienia wolności i uznanie wyroku skazującego bez faktycznego wykonania kary poprzez osadzenie osoby skazanej w zakładzie karnym w następstwie jej ułaskawienia i zawieszenia wykonania kary zgodnie z prawem państwa wykonującego oraz bez uzyskania zgody państwa skazania w ramach postępowania w sprawie uznania [powodują] utratę przez państwo skazania prawa do wykonania kary zgodnie z art. 22 [ust.] 1 decyzji ramowej 2008/909/WSiSW?
- 3) Czy art. 8 [ust.] 1 lit. c) decyzji ramowej 2002/584/WSiSW należy interpretować w ten sposób, że wyrok skazujący na karę pozbawienia wolności – na podstawie którego wydano europejski nakaz aresztowania, którego wykonania odmówiono zgodnie z art. 4 pkt 6 [tej decyzji ramowej], przy jednoczesnym uznaniu wyroku, ale bez faktycznego wykonania kary poprzez osadzenie osoby skazanej w zakładzie karnym w następstwie jej ułaskawienia i zawieszenia wykonania kary zgodnie z prawem państwa wykonującego oraz bez uzyskania zgody państwa skazania w ramach postępowania w sprawie uznania – traci swoją wykonalność?
- 4) Czy przepisy art. 4 [pkt] 5 decyzji ramowej 2002/584/WSiSW należy interpretować w ten sposób, że wyrok odmawiający wykonania europejskiego nakazu aresztowania wydanego w celu wykonania kary pozbawienia wolności i uznający wyrok skazujący na podstawie art. 4 [pkt] 6 decyzji ramowej 2002/584/WSiSW, ale bez faktycznego wykonania kary poprzez osadzenie osoby skazanej w zakładzie karnym w następstwie jej ułaskawienia i zawieszenia wykonania kary zgodnie z prawem państwa wykonującego (państwa członkowskiego Unii) oraz bez uzyskania zgody państwa skazania w ramach postępowania w sprawie uznania, stanowi wyrok skazujący „odnośnie do tych samych czynów” wydany przez państwo trzecie?

W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie czwarte:

- 5) Czy przepisy art. 4 [pkt] 5 decyzji ramowej 2002/584/WSiSW należy interpretować w ten sposób, że wyrok odmawiający wykonania europejskiego nakazu aresztowania wydanego w celu wykonania kary pozbawienia wolności i uznający wyrok skazujący zgodnie z art. 4 [pkt] 6 decyzji ramowej 2002/584/WSiSW, przy jednoczesnym zawieszeniu wykonania kary zgodnie z prawem państwa wykonującego, stanowi „wyrok aktualnie wykonywany”, jeżeli dozór osoby skazanej jeszcze się nie rozpoczął?

(¹) Decyzja ramowa Rady 2008/909/WSiSW z dnia 27 listopada 2008 r. o stosowaniu zasady wzajemnego uznawania do wyroków skazujących na karę pozbawienia wolności lub inny środek polegający na pozbawieniu wolności – w celu wykonania tych wyroków w Unii Europejskiej (Dz.U. 2008, L 327, s. 27).

(²) Decyzja ramowa Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi (Dz.U. 2002, L 190, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy)
w dniu 9 marca 2022 r. – Finanzamt Hamm/Harry Mensing**

(Sprawa C-180/22)

(2022/C 222/27)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Finanzamt Hamm

Strona pozwana: Harry Mensing

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w okolicznościach takich jak w postępowaniu głównym – w których podatnik na podstawie wyroku w sprawie Union Mensing ⁽¹⁾ powołuje się na to, iż także dostawa dzieł sztuki nabytych wcześniej od twórcy (lub jego następców prawnych) w ramach zwolnionej z podatku dostawy wewnątrzspółnotowej jest objęta procedurą marży z art. 311 i nast. dyrektywy 2006/112/WE ⁽²⁾ – podstawa opodatkowania powinna być ustalana zgodnie z pkt 49 wskazanego wyroku wyłączenie na podstawie prawa Unii, tak że niedopuszczalna jest wykładnia przepisu prawa krajowego [w niniejszej sprawie: § 25a ust. 3 zdanie trzecie Umsatzsteuergesetz (niemieckiej ustawy o podatku obrotowym, zwanej dalej „UStG”)] dokonana przez sąd krajowy orzekający w ostatniej instancji, w myśl której podatek naliczony w związku z nabyciem wewnątrzspółnotowym nie wchodzi do podstawy opodatkowania?
- 2) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze: czy art. 311 i nast. dyrektywy 2006/112/WE należy interpretować w ten sposób, że w przypadku stosowania procedury [opodatkowania] marży w stosunku do dostawy dzieł sztuki wcześniej nabytych wewnątrzspółnotowo od twórcy (lub jego następców prawnych), podatek naliczony w związku z nabyciem wewnątrzspółnotowym obniża marżę lub występuje w tym zakresie niezamierzona luka w prawie Unii, która nie może zostać usunięta przez orzecznictwo w drodze rozwijania prawa, lecz jedynie przez podmiot uprawniony do przyjęcia dyrektywy?

⁽¹⁾ Wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 29 listopada 2018 r., C-264/17 (EU:C:2018:968).

⁽²⁾ Dyrektywa 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. 2006, L 347, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesarbeitsgericht (Niemcy) w dniu 11 marca 2022 r. – FI/Bayerische Motoren Werke AG

(Sprawa C-192/22)

(2022/C 222/28)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesarbeitsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę rewizyjną: FI

Druga strona postępowania rewizyjnego: Bayerische Motoren Werke AG

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 7 dyrektywy 2003/88/WE ⁽¹⁾ i art. 31 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej sprzeciwiają się wykładni przepisu krajowego takiego jak § 7 ust. 3 Bundesurlaubsgesetz (federalnej ustawy o urloпах), zgodnie z którą prawo pracownika do corocznego płatnego urlopu nabyte w ramach stosunku pracy w systemie stopniowego przechodzenia na emeryturę poprzez skrócenie czasu pracy, a jeszcze niezrealizowane, wygasa w fazie zwolnienia z obowiązku świadczenia pracy z upływem roku urlopowego lub w późniejszym terminie?

Gdyby Trybunał udzielił odpowiedzi przeczącej na pytanie [pierwsze]:

- 2) Czy art. 7 dyrektywy 2003/88/WE i art. 31 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej stoją na przeszkodzie wykładni przepisu krajowego, takiego jak § 7 ust. 3 BUrlG, zgodnie z którą jeszcze niezrealizowane prawo do corocznego płatnego urlopu pracownika, który w trakcie roku urlopowego przechodzi z fazy pracy do fazy zwolnienia z obowiązku świadczenia pracy w ramach stosunku pracy w systemie stopniowego przechodzenia na emeryturę poprzez skrócenie czasu pracy, wygasa z upływem roku urlopowego lub w późniejszym terminie, jeżeli pracodawca – nie dopełniając wcześniej swoich obowiązków współdziałania przy realizacji prawa do urlopu – udzielił pracownikowi całego corocznego urlopu zgodnie z wnioskiem na okres bezpośrednio poprzedzający rozpoczęcie fazy zwolnienia z obowiązku świadczenia pracy, ale realizacja prawa do urlopu nie mogła nastąpić – przynajmniej częściowo – ponieważ pracownik zachorował po udzieleniu urlopu i był niezdolny do pracy?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy (Dz.U. 2003, L 299, s. 9).